

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

2 април 1998 година*

По дело C-321/95 P

Stichting Greenpeace Council (Greenpeace International) и други, за която се явяват г-н Philippe Sands и г-н Mark Hoskins, barristers, подпомагани от Leigh, Day & Co., solicitors, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на адв. Jean-Paul Noesen, 18 Rue des Glacis,

ищци,

с предмет иск за отмяна на Определение на Първоинстанционния съд на Европейските общности (първи състав) от 9 август 1995 г., Greenpeace и други/Комисията (T-585/93, Recueil, стр. 11-2205),

другата страна по делото е:

Комисията на Европейските общности, за която се явява г-н Peter Oliver, от правния отдел, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на г-н Carlos Gómez de la Cruz, от правния отдел, Wagner Centre, Kirchberg,

подпомагана от

Кралство Испания, за което се явяват г-н Alberto José Navarro González, генерален директор на Правна и институционална координация по въпроси на Общността, и г-жа Gloria Calvo Díaz, Abogado del Estado, от Държавната правна служба за дела пред Съда на Европейските общности, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург в испанското посолство, 4-6 Boulevard Emmanuel Servais,

встъпила страна,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C. Gulmann, г-н H. Ragnemalm, г-н M. Wathelet (председатели на отделения), г-н G.F. Mancini, г-н J.C. Moitinho de Almeida (докладчик), г-н P.J.G. Kapteyn, г-н J.L. Murray, г-н D.A.O. Edward, г-н J.-P. Puissochet, г-н G. Hirsch, г-н P. Jann и г-н L. Sevón, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Cosmas,

---

* Език на производството: английски.

секретар: г-н R. Grass,

като взе предвид доклада от заседанието,

след като изслуша устните становища на страните по време на заседанието на 17 юни 1997, на което Stichting Greenpeace Council/Съвет (Greenpeace International) и други са , представлявани от г-н Philippe Sands и г-н Mark Hoskins, Комисията от г-н Peter Oliver и Кралство Испания от г-н Luis Pérez de Ayala Becerril, abogado del Estado, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат по време на заседанието на 23 септември 1997 г.,

постановява настоящото

Решение

1 С молба, подадена в секретариата на Съда на 16 октомври 1995 г., Stichting Greenpeace Council (съвет на Greenpeace International) и други са внесли жалба съгласно член 49 от Статута на Съда по Договора за ЕО срещу Определение на Първоинстанционния съд от 9 август 1995 г. по дело T-585/93 “Greenpeace и други/Комисията” (T-585/93, Recueil, стр. 11-2205, („обжалваното определение”), доколкото то обявява недопустимостта на техния иск за отмяна на решението на Комисията, взето, както се твърди, между 7 март 1991 и 29 октомври 1993 г., да се изплатят на Кралство Испания 12 000 000 ECU, или друга сума от този порядък, съгласно Решение С (91) 440 относно финансово подпомагане, предоставяно от Европейския фонд за регионално развитие, за построяването на две електроцентрали на Канарските острови (Гран Канария и Тенерифе).

2. Съгласно обжалваното определение фактическата предистория на спора е, както следва:

“1. На 7 март 1991 г., на основание Регламент (ЕИО) № 1787/84 на Съвета от 19 юни 1984 г. за Европейския фонд за регионално развитие (ОВ 1984 L 169, стр. 1, “основният регламент”), изменен от Регламент (ЕИО) № 3641/85 на Съвета от 20 декември 1985 г. (ОВ 1985 L 350, стр. 40), Комисията е приела Решение С (91) 440, с което на Кралство Испания се предоставя финансова помощ от Европейския фонд за регионално развитие (“ЕФРР”) в размер максимум до 108 578 419 ECU за инвестиране в инфраструктурата. Въпросният проект бил за построяването на две електроцентрали на Канарските острови, на Гран Канария и на Тенерифе, от Unión Eléctrica de Canarias SA („Unelco”).

2. Финансирането от Общността за построяването на двете електроцентрали трябвало да се разпредели за 4 години, от 1991 г. - 1994 г., и да бъде изплатено на годишни траншове (членове 1 и 3 и приложения П и III към решението). Финансовият ангажимент за първата година (1991 г.) за 28 953 000 ECU (член 1 от решението) е платим при приемането на решението от страна на ответника (Приложение III, параграф А4, от решението). Последващи плащания, основани на финансовия план за действие и на напредъка в неговото изпълнение, трябвало да покрият разходи, свързани с въпросните действия, законно одобрени в съответната държава-членка (членове 1 и 3 от решението). Съгласно член 5 от

решението, Комисията може да намали или преустанови помощта, осигурена за въпросното действие, ако с проверки се разкрийт нередности, по-специално значителна промяна в начина, по който то е било извършено, за което не е било искано одобрението на Комисията (вж. също така параграфи А20, А21, и С2 от приложение III към решението).

3. С писмо от 23 декември 1991 г. Aurora González González и Pedro Melián Castro, петият и шестият ищец, информират Комисията, че извършените работи на Гран Канария са незаконни, защото „Unelco” е пропуснал да предприеме проучване за оценка на въздействието върху околната среда в съответствие с Директива 85/337/ЕИО на Съвета от 27 юни 1985 г. относно оценката на въздействието на някои публични и частни проекти върху околната среда (ОВ 1985 L 175, стр. 40), и искат от нея да се намеси и да спре работите. Писмото е регистрирано под № 4084/92.

4. С писмо от 23 ноември 1992 г., Domingo Viera González, вторият ищец, търси помощта на Комисията на основание, че „Unelco” вече са започнали работите на Гран Канария и Тенерифе без Comisión de Urbanismo y Medio Ambiente de Canarias (Комисията за планиране и околна среда на Канарските острови, „CUMAC”) да е издала своята декларация за въздействие върху околната среда в съответствие с приложимото национално законодателство. Това писмо е регистрирано под № 5151/92.

5. На 3 декември 1992 г. CUMAC е издала две декларации за въздействие върху околната среда, свързани с построяването на електроцентралите на Гран Канария и Тенерифе, публикувани в Boletín Oficial de Canarias (Официалния бюлетин на Канария) съответно на 26 февруари и 3 март 1993 г.

6. На 26 март 1993 г. Tagoror Ecologista Alternativo („ТЕА”), 18-ият ищец, местно сдружение за защита на околната среда, базирано в Тенерифе, е подало административна жалба срещу декларацията на CUMAC за въздействие върху околната среда, свързана с проекта за построяването на електроцентраля на Тенерифе. На 2 април 1993 г. Comisión Canaria contra la Contaminación (Комисията срещу замърсяванията на Канарските острови, по-нататък „СІС”, 19-ият ищец, местна сдружение за защита на околната среда, базирано в Гран Канария, също е започнало административно дело срещу декларацията на CUMAC за въздействие върху околната среда, свързана с двата строителни проекта на Гран Канария и Тенерифе.

7. На 18 декември 1993 г., „Greenpeace” Испания, сдружение за защита на околната среда, отговорно на национално равнище за постигането на местно ниво на целите на Stichting Greenpeace Council, първият ищец, природозащитна фондация със седалище в Нидерландия, е завела дело срещу валидността на административните разрешителни, издадени на „Unelco” от регионалното Министерство на индустрията, търговията и потреблението на Гран Канария.

8. С писмо от 17 март 1993 г., адресирано до Генералния директор на Главна дирекция за регионални политики на Комисията (“DG XVI”), „Greenpeace” са се обърнали към Комисията с искане да потвърди дали структурни фондове на Общността са били платени на регионалното правителство на Канарските острови за построяването на две електроцентрали и да ги информира за графика за отпускането на тези фондове.

9. С писмо от 13 април 1993 г. Генералният директор на DG XVI препоръчва „Greenpeace” да “прочетат Решение С (91) 440”, което, според него, съдържа “детайли относно специфичните условия, които да бъдат спазени от „Unelco”, за да получи подкрепата на Общността, и плана за финансиране”.

10. С писмо от 17 май 1993 г. „Greenpeace” са отправили искане до Комисията за пълно разкриване на цялата информация, свързана с мерките, които тя е предприела във връзка с построяването на двете електроцентрали на Канарските острови, в съответствие с член 7 от Регламент (ЕИО) № 2052/88 на Съвета от 24 юни 1988 г. относно задачите на структурните фондове и тяхната ефективност и за координация на дейността им между тях и с операциите на Европейската инвестиционна банка и другите съществуващи финансови инструменти (ОВ 1988 L 185, стр. 9), който гласи: “мерки, финансирани от Фондовете или получаващи подпомагане от ЕИБ или от друг съществуващ финансов инструмент, се съобразяват с разпоредбите на Договорите, с инструментите, приети съгласно последните, и с политиката на Общността, включително тази относно ... защитата на околната среда.”

11. С писмо от 23 юни 1993 г. генералният директор на DG XVI се обърнал до „Greenpeace” със следното: “Със съжаление Ви информирам, че не съм в състояние да предоставя тази информация, доколкото тя засяга вътрешните процедури на Комисията за вземане на решения..., но мога да Ви уверя, че решението на Комисията е взето след пълно съгласуване между различните ангажирани служби”.

12. На 29 октомври 1993 г. се е провела среща на Комисията в Брюксел между „Greenpeace” и DG XVI относно финансирането на построяването на електроцентралите на Гран Канария и Тенерифе от ЕФРР.”

3. Срещу това развитие ищите, чрез искова молба, депозирана в секретариата на Първоинстанционния съд на 21 декември 1993 г, са завели дело за отмяна на решението, за което се твърди, че е взето от Комисията, за да се изплатят на Испанското правителство, в допълнение към първия транш от 28 953 000 ECU, други 12 000 000 ECU за възстановяване на разходи, формирани при строителството на две електроцентрали на Канарските острови (Гран Канария и Тенерифе). Твърди се, че това решение е взето между 7 март 1991 г., когато Решение С (91) 440 е прието, и 29 октомври 1993 г., когато Комисията, на упоменатата по-горе среща с „Greenpeace”, докато отказва да снабди

„Greenpeace” с подробна информация относно финансирането построяването на двете електроцентрали на Канарските острови, е потвърдила, че общо 40 000 000 ECU вече са били платени на Испанското правителство съгласно Решение С (91) 440.

4. Чрез отделен документ, депозиран в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 февруари 1994 г., Комисията е повдигнала възражение за недопустимост, в подкрепа на което е изразила две защитни тези, едната относно естеството на обжалваното решение и другата – това, че ищите нямат *locus standi*.

5. Посредством обжалваното определение, Първоинстанционният съд е приел възражението и е обявил иска за недопустим.

6. Относно защитните тези, изразени от Комисията в подкрепа на нейното възражение за недопустимост, Първоинстанционният съд е заявил, в параграф 46, че първо е било необходимо да се изследва дали ищите са имали *locus standi* да заведат иск, преди да се разгледа дали актът, който те обжалват, представлява решение по смисъла на член 173 от Договора за ЕО.

7. Що се отнася, първо, до *locus standi* на ищите, които са частни лица, Първоинстанционният съд, в параграф 48, се е позовал най-напред на утвърдената съдебна практика на Съда на ЕО, според която лица, различни от адресатите, могат да претендират, че едно решение ги засяга пряко, само ако това решение им въздейства по някои определени признаци, специфични за тях, или по някои фактически обстоятелства, които диференцират тези лица от всички останали лица, и във връзка с това ги отличават индивидуално по същия начин като лицето, което е адресат (решения на Съда от 15 юли 1963 г., Plaumann/Комисията, 25/62, Recueil, стр. 197; от 14 юли 1983 г., Spijker/Комисията, 231/82, Recueil, стр. 2559; от 21 май 1987 г., Deutsche Lebensmittelwerke и други/Комисията, 97/85, Recueil, стр. 2265; от 19 май 1993 г., Cook/Комисията, C-198/91, Recueil, стр. 1-2487, и от 15 юни 1993 г., Matra/Комисията, C-225/91, Recueil, стр. 1-3203; Решения от 19 май 1994 г., Air France/Комисията, T-2/93, Recueil, стр. 11-323, и Consorzio gruppo di azione locale „Murgia Messapica”/Комисията, T-465/93, Recueil, стр. 11-361).

8. Първоинстанционният съд тогава решава да провери, съгласно параграф 49 аргумента на ищите, че Съдът не би трябвало да се ограничава от ограниченията, наложени от тази съдебна практика, и би следвало да се концентрира върху самостоятелния факт, че ищци-трети страни са претърпели или биха претърпели загуба или вреда от вредните ефекти върху околната среда, произтичащи от незаконни действия от страна на институциите на Общността.

9. В тази връзка Първоинстанционният съд е постановил в параграф 50, че докато установената съдебна практика на Съда се отнася най-вече до случаи, включващи

икономически интереси, основният критерий, който се прилага (а именно, комбинация от обстоятелства, достатъчни за ищец-трета страна да има право да претендира, че е засегнат от обжалваното решение по начин, който го диференцира от всички останали лица) е останал приложим, каквото и да е естеството, икономическо или друго, на интересите на ищите, които са били засегнати.

10. Първоинстанционният съд съответно е постановил в параграф 51 че критерият, предложен от ищите за преценяване на тяхното *locus standi*, а именно съществуването на вреда, претърпяна или която би била претърпяна, не е сама по себе си достатъчна да удостои с *locus standi* даден ищец, и това е така, защото такава вреда би могла да засегне, по абстрактен начин, голям брой лица, които не би могло да бъдат установени предварително така, че да се отличат индивидуално като адресата на решение, както се изисква съгласно съдебната практика, цитирана по-горе. Първоинстанционният съд е добавил, че в контекста на условията, регламентирани в член 173, параграф 4 от Договора, това заключение не може да бъде засегнато от практиката на национални съдилища, където *locus standi* би могъл да зависи само от това ищецът да има “достатъчен интерес”.

11. Затова Първоинстанционният съд е направил заключението в параграф 52, че не би могъл да бъде приет аргумента на ищите, че въпросът за тяхното *locus standi* в това дело би следвало да бъде решен в контекста на критерии, различни от тези, които вече са уредени в съдебната практика, и е продължил да поддържа, в параграф 53, че тяхното *locus standi* трябва да бъде преценявано в контекста на критериите, уредени в тази съдебна практика.

12. Във връзка с това Първоинстанционният съд е заявил най-напред, в параграфи 54 и 55, че обективният статут, на който разчитат ищите, на “местен жител”, “рибар” или “фермер” или на лица, засегнати от въздействието, което би могло да има строителството на две електроцентрали върху местния туризъм, върху здравето на жителите на Канарските острови и върху околната среда, не се различава от този на всички хора, живеещи или упражняващи дейност в тези въпросни райони, и ищите така не биха могли да бъдат засегнати от обжалваното решение по друг начин, освен по същия като всеки друг местен жител, рибар, фермер или турист, който е бил, или би могъл да бъде в бъдеще в същото положение.

13. В заключение, в параграф 56, Първоинстанционният съд е постановил, че фактът, че някои от ищите са подали жалба до Комисията, не би могъл да ги удостои с *locus standi* съгласно член 173 от Договора, доколкото не са налице специфични процедури, чрез които лица да биха могли да бъдат свързани с приемането, прилагането и мониторинга на решения, вземани в областта на финансовото подпомагане по линия на ЕФРР. Съдът е постановил, че макар и едно лице, което е отправило искане до дадена институция да не взема решение по отношение на него, но да започне проучване по отношение на трети лица, би могло да се счита, че има непряк интерес, такова лице въпреки всичко не е било в

точната правна позиция на фактическия или потенциален адресат на мярка, която би могла да бъде отменена съгласно член 173 от Договора (решение от 10 юни 1982, Lord Bethell/Комисията, 246/81, Recueil, стр. 2277).

14. Второ, що се отнася до *locus standi* на обединенията на ищци, Първоинстанционният съд е припомнил, в параграф 59, че той последователно е постановявал, че едно обединение, формирано за защитата на колективни интереси на една категория лица, не би могло да се счита за пряко засегнато за целите на четвъртия параграф на член 173 от Договора, от мярка, която засяга общите интереси на тази категория лица, и по тази причина не е била оправомощена за заведе иск за отмяна, доколкото нейните членове не биха могли да направят това индивидуално. (решения от 14 декември 1962 г., *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes* и други/Съвета, 19/62 - 22/62, Recueil, стр. 943, и от 18 март 1975 г., *Union syndicale-Service public européen* и други/Съвета, 72/74, Recueil, стр. 401; Определение от 11 юли 1979 г., *Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays*/Комисията, 60/79, Recueil, стр. 2429; Решение от 10 юли 1986 г., *DEFI*/Комисията, 282/85, Recueil, стр. 2469; Определение от 5 ноември 1986 г., *UFADE*/Съвета и Комисията, T-447/93 - T-449/93, Recueil, стр. 11-1971, параграфи 58 и 59). Първоинстанционният съд е постановил, че ищите, които са частни лица, не биха могли да се считат за лично засегнати от обжалваното решение, затова е направил заключението в параграф 60, че членовете на обединенията на ищите, като местни жители на Гран Канария и Тенерифе, по същия начин не могат да бъдат считани за пряко засегнати.

15. Първоинстанционният съд е продължил с констатацията в параграф 59, че специални обстоятелства, като например ролята на едно обединение в процедура, която е довела до приемането на акт по смисъла на член 173 от Договора, могат да обосноват третирането като допустим на иск, заведен от обединение, чиито членове не са пряко и лично засегнати от обжалваната мярка. (решения от 2 февруари 1988 г., *Van der Kooy* и други/Комисията, 67/85, 68/85 и 70/85, Recueil, стр. 219, и от 24 март 1993 г., *CIRFS* и други/Комисията, C-313/90, Recueil, стр. 1-1125).

16. Все пак, в параграф 62 от своето решение, Първоинстанционният съд е достигнал до заключението, че размяната на кореспонденция и дискусиите, които *Greenpeace* са имали с Комисията относно финансирането на проекта за построяването на две електроцентрали на Канарските острови, не представляват специални обстоятелства от този вид, доколкото Комисията не е, преди приемането на обжалваното решение, инициирала някаква процедура, в която *Greenpeace* да са участвали. Нито *Greenpeace* са били посредник на Комисията що се отнася до приемането на основното Решение С (91) 440 и/или на обжалваното решение.

17. В своята жалба жалбоподателите твърдят, че при определянето дали те са лично засегнати, по смисъла на член 173 от Договора, от обжалваното решение, Първоинстанционният съд е срещил в своето тълкуване и прилагане на тази разпоредба, и че, прилагайки съдебната практика, развита от Съда във връзка с

икономически въпроси и икономически права, съгласно която едно лице трябва да принадлежи на „ограничен кръг”, за да бъде лично засегнато от акт на Общността, Първоинстанционният съд е пропуснал да вземе предвид естеството и специфичната характеристика на интересите в областта на околната среда, които стоят зад техния иск.

18. По-специално жалбоподателите поддържат мнението, първо, че походът, възприет от Първоинстанционния съд, създава правен вакуум при осигуряване на съответствие със законодателството на Общността в областта на околната среда, доколкото в тази област интересите са, според тяхното същинско естество, общи и споделени, и правата, свързани с тези интереси, е вероятно да принадлежат на потенциално голям брой лица, така че би могло никога да няма ограничен кръг от ищци, отговарящи на приетите от Първоинстанционния съд критерии.

19. Нито този правен вакуум може да бъде запълнен посредством възможността за завеждането на дела пред националните съдилища. Според жалбоподателите такива дела фактически са заведени във връзка с настоящия казус, но те засягат неизпълнението от страна на испанските власти на техните задължения по Директива 85/337/ЕИО на Съвета, а не законосъобразността на мярката на Комисията, така да се каже законността, съгласно правото на Общността, на изплащане от страна на Комисията на структурни фондове, на основанието, че това плащане е в нарушение на задължението за защита на околната среда.

20. Второ, жалбоподателите твърдят, че Първоинстанционният съд погрешно е взел гледната точка, в параграф 51 от обжалваното определение, че позоваването на национални закони относно *locus standi* не е било относимо към член 173. Приетото от Първоинстанционния съд разрешение влиза в конфликт с това, което се изисква съгласно национални съдебни решения и законодателство и развитието на международното право. Според жалбоподателите, от “Окончателния доклад за достъпа до правосъдие (1992 г.)”, изготвен от Института ÖKO за Комисията, който описва установения принцип относно *locus standi* при екологични въпроси, е ясно, че ако от жалбоподателите се изисква да заведат дело пред съд на държава-членка, исковете, подадени от някои или от всички ищци, биха били обявени са допустими. Жалбоподателите добавят, че упоменатото по-горе развитие е било повлияно от американското право, мотивите на Върховния съд през 1972 г. по *Sierra Club/Morton*, 405 U.S. 727, 31 Led 2d 636 (1972), на стр. 643, че: “Естетиката и благосъстоянието на околната среда, както икономическото благосъстояние, са важни съставки на качеството на живота в нашето общество и фактът, че определени екологични интереси са споделяни от повече от множеството, отколкото от малцина, не ги прави по-малко заслужаващи правна защита посредством съдебен процес”.

21. Трето, жалбоподателите твърдят, че подходът, приет от Първоинстанционния съд в обжалваното определение, е в противоречие както със съдебната практика на Съда на ЕО, така и с декларациите на институциите на Общността и правителствата на държавите-членки по екологични въпроси. Що се отнася до съдебната практика, те стъпват на тезата, че защитата на околната среда е “една от най-важните цели на Общността” (решения от 7 февруари 1985 г. ADBHU, 240/83, Recueil, стр. 531, параграф 13, и от 20 септември 1988 г.,

Комисията/Дания, 302/86, Recueil, стр. 4607, параграф 8) и твърдят, че законодателството на Общността в областта на опазването на околната среда може да създаде права и задължения за лица (Решения от 28 февруари 1991 г., Комисията/Германия, С-131/88, Recueil, стр. 1-825, параграф 7, и от 30 май 1991 г., Комисията/Германия, С-361/88, Recueil, стр. 1-2567, параграфи 15 - 16). Освен това, в настоящото дело жалбоподателите твърдят, че техните аргументи, свързани със засягането по личен начин, са основани най-вече на техни лични права, предоставени им от Директива 85/337, чиито член 6, параграф 2 и член 8 регламентират участието в процедурата за оценка на въздействието върху околната среда във връзка с някои проекти (Решение от 11 август 1995 г., Комисията/Германия С-431/92, Recueil, стр. 1-2189, параграфи 37 - 40) и че те, жалбоподателите, са излъчени по силата на тези права, които са признати и защитени в Решение С (91) 440 на Комисията.

22. Жалбоподателите също така се позовават на Петата екологична програма за действие (ОВ 1993 г. С 138, стр. 1), на принцип 10 от Декларацията от Рио, ратифицирана от Общността на Конференцията на ООН от 1992 г. относно околната среда и развитието, на Програма 21, приета на същата конференция, на Конвенцията на Съвета на Европа за гражданската отговорност за щета, причинена от дейности, които са опасни за околната среда, и на системата за административно обжалване, въведена от Световната банка, за да позволи преглед на нейни актове, когато те имат негативни ефекти спрямо околната среда (Световна банка, Резолюция № 93-10, Резолюция № IDA93-6, 22 септември 1993 г., параграф 12)

23. Четвърто, жалбоподателите предлагат различно тълкуване на член 173, параграф 4 от Договора. С оглед на това да се установи дали даден ищец е лично засегнат от акт на Общността, който включва нарушения на задължения на Общността в областта на околната среда, този ищец би следвало да се изиска да демонстрира, че:

а) той лично е претърпял (или е възможно да претърпи) някаква реална или заплаха за вреда в резултат на, както се твърди, незаконно поведение на съответната институция на Общността, като нарушение на неговите права, свързани с околната среда, или вмешателство в неговите интереси в областта на околната среда;

б) вредата може да бъде проследена до акта, който бива атакуван; и

в) вредата е в състояние да бъде поправена посредством подходящо съдебно решение.

24. Жалбоподателите твърдят, че те удовлетворяват тези три условия. Що се отнася до първото условие, те заявяват, че са представили изявления, описващи вредата, която те са претърпели в резултат на акта на Комисията. Що се отнася до второто условие, те изтъкват, че чрез изплащането на Кралство Испания на фондовете, предоставени съгласно Решение С (91) 440 за построяването на проекти, изпълнявани в нарушение на правото на Общността в областта на околната среда, Комисията пряко е допринесла за вредата, причинена на

интересите на жалбоподателите, доколкото испанските власти не са имали правомощия по отношение предназначението на тези фондове. Що се отнася до третото условие, жалбоподателите считат, че ако Първоинстанционният съд бе отменил обжалваното решение, Комисията не би продължила да финансира работата по строителството на електроцентралите, което вероятно е шло да бъде спряно до завършването на процедурата за оценка на въздействието върху околната среда.

25. Жалбоподателите твърдят по-нататък, че екологичните сдружения би следвало да бъдат признати като имащи *locus standi*, доколкото техните цели се отнасят главно до защитата на околната среда и един или повече от техните членове са лично засегнати от обжалваното решение на Общността, но също така доколкото тяхната първостепенна цел е защитата на околната среда и те могат да демонстрират специфичен интерес по повдигнатия въпрос.

26. Позовавайки се на решението по Plaumann/Комисията, упоменато по-горе, жалбоподателите стигат до заключението, че член 173 не трябва да се тълкува ограничително, неговата словесна конструкция не изисква изрично подход, основан на идеята за „ограничения кръг”, както се потвърждава в съдебната практика на Съда на ЕО и Първоинстанционния съд. (Решения на Съда от 17 януари 1985 г., Piraiki-Patraiki и други/Комисията, 11/82, Recueil, стр. 207; от 16 май 1991 г., Extramet Industrie/Съвета, C-358/89, Recueil, стр. 1-2501; от 18 май 1994 г., Codorniu/Съвета, C-309/89, Recueil, стр. 1-1853, и от 14 септември 1995 г., Antillean Rice Mills и други/Комисията, T-480/93 и T-483/93, Recueil, стр. 11-2305. По-скоро, той трябва да се тълкува по такъв начин, че да предпазва основните интереси в областта на околната среда и да защитава ефективно личните права в сферата на околната среда (решения ADBHU, упоменати по-горе, параграф 13; от 15 май 1986 г., Johnston, 222/84, Recueil, стр. 1651, параграфи 13 - 21, и от 15 октомври 1987 г., Neulens и други, 222/86, Recueil, стр. 4097, параграф 14).

Съображения на Съда

27. Тълкуването на член 173, параграф 4 от Договора, което Първоинстанционния съд е приложил в заключенията си, че жалбоподателите не са имали *locus standi*, е в съзвучие с установената съдебна практика на Съда на ЕО.

28. Що се отнася до физическите лица, от съдебната практика, цитирана както в параграф 48 от обжалваното определение, така и в параграф 7 от това решение, следва, че, доколкото, както е в настоящото дело, специфичното положение на ищеца не е било взето под внимание при приемането на акта, засягащ го по общ и абстрактен начин, и, фактически, като всяко друго лице във същото положение, ищецът не може да се счита, че е лично засегнат от акта.

29. Същото се прилага по отношение на сдруженията, които претендират да имат *locus standi* на основата на факта, че лицата, които те представляват, са лично

засегнати от обжалваното решение. Случаят не е такъв, поради причините, изложени в предходния параграф.

30. Оценявайки аргументите на жалбоподателите, претендиращи да демонстрират, че съдебната практика на Съда, както е приложена от Първоинстанционния съд, не взема под внимание естеството и специфичните характеристики на интересите в областта на околната среда, стоящи зад техния иск, следва да се подчертае, че решението за построяването на двете въпросни електроцентрали е това, което е възможно да засегне правата в областта на околната среда, произтичащи от Директива 85/337, на които жалбоподателите желаят да потърсят защита.

31. При тези обстоятелства обжалваното решение, което се отнася до финансирането от страна на Общността на тези две електроцентрали, може да засегне тези права само непряко.

32. Що се отнася до аргумента на жалбоподателите, че прилагането на съдебната практика на Съда би означавала, в настоящия случай, че правата, които те извличат от Директива 85/337, не биха имали ефективна съдебна защита въобще, трябва да се отбележи, че както е ясно от досието, Greenpeace са завели дело пред национални съдилища, обжалвайки административните разрешения, издадени на Unesco относно построяването на тези електроцентрали. TEA и SIC също са депозирали жалби срещу декларацията на CUMAC за въздействието върху околната среда, свързана с двата строителни проекта (вж. параграфи 6 и 7 от обжалваното определение, възпроизведени в параграф 2 от настоящото решение).

33. Въпреки че предметът на този процес и на иска, заведен пред Първоинстанционния съд, е различен, двете дела се основават на същите права, предоставени на лица от Директива 85/337, така че при обстоятелствата на настоящия случай тези права са напълно защитими от националните съдилища, които могат, ако е необходимо, да сезират този Съд с искане за преюдициално решение съгласно член 177 от Договора.

34. Следователно, Първоинстанционният съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при разрешаването на въпроса за *locus standi* на жалбоподателите в контекста на критериите, развити от Съда на ЕО в съдебната практика, изложена в параграф 7 от това решение.

35. При тези обстоятелства жалбата следва да бъде отхвърлена.

По съдебните разноси

36. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноси, ако е направено такова

искане. Доколкото жалбоподателите не са успели да обосноват своята жалба, те трябва да бъдат осъдени да заплатят разноските. Съгласно член 69, параграф 4 от Процедурния правилник, Кралство Испания, което е встъпила в този процес, следва да заплати собствените си разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1. Отхвърля жалбата.**
- 2. Осъжда жалбоподателите да заплатят разноските.**
- 3. Осъжда Кралство Испания да заплати собствените си разноски.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 2 април 1998 година.

Подписи